

Til nr. 9.

Forslagsstillerne er særdeles betænkelige ved, at de politiske partier, som sidder i folketinget, i praksis skal monopolisere adgangen til at komme i Europa-Parlamentet. Ved dette som ved andre valg må det først og fremmest være vælgerne, der afgør, hvem de vil repræsenteres af, og de argumenter, som måtte tale for, at det skal være folk fra de bestående partier, må så fremføres over for vælgerbefolkningen, og hvis denne finder, at argumenterne er tilstrækkeligt lødige, vil den jo kun indvælge folk fra de bestående partier. Hvis omvendt vælgerne er af den opfattelse, at det er sundere at have folk uden for partierne i Europa-Parlamentet, må de politiske partier godtage dette i stedet for, at de indlader sig på at misbruge deres magt i folketinget til i praksis at udelukke andre synspunkter fra at gøre sig gældende.

Spørgsmålet har særlig været rejst om det ønskelige i at sikre forbindelsen mellem de 16 danske medlemmer af Europa-Parlamentet og folketinget. Afgørelsen af, hvorvidt en sådan forbindelse er ønskelig eller ej, må træffes af vælgerne. Derimod kan folketinget gennem ændringer i sin forretningsorden gøre sit til, at de EF-medlemmer, der ønsker samvirke med folketinget og dets markedsudvalg, også kan få et sådant samvirke. F.eks. vil det være naturligt, at parlamentsmedlemmerne får ret til at deltage med tallet i folketingets markedsudvalgs møder (men naturligvis ikke med stemmeret, medmindre de tillige er medlemmer af markedsudvalget). Derudover kan de enkelte parti-grupper ved at åbne deres møder for parlamentsmedlemmerne sørge for, at de parlamentsmedlemmer, som ønsker en kontakt til folketingets partier, også kan opnå den.

Den reelle baggrund for det fremførte argument er formentlig i stort omfang at finde i, at man er bange for Folkebevægelsen mod EF.

Herom er at bemærke følgende:

Det er da sandsynligt, at den sløvgørelse, som EF-tilhængerne er svømmet hen i efter 2. oktober 1972, vil medføre, at en fælles-europæisk valgdag i første omgang vil gavne EF-modstanderpartierne. Det er imidlertid demokratiets vilkår. Reaktionen vil på længere sigt forhåbentlig blive, at meget store

dele af befolkningen bliver aktivt interesseret i at deltage i EF-valg for at kunne modvirke, at der opstår slagside til den ene eller anden side i landets repræsentation i EF-Parlamentet. Det er mindst betænkeligt, at denne udvikling får lejlighed til at finde sted i en periode, hvor EF-Parlamentets beføjelser er ret begrænsede. (Parlamentsvalgene gælder for femårige perioder).

Til nr. 16, 17 og 19.

Ændringsforslagene er en konsekvens af den under nr. 5 foreslåede ændring.

Til nr. 20.

Det må være rimeligt at anvende samme divisor som ved tildeling af kredsmandater i henhold til folketingsvalgloven (jfr. dennes § 42, stk. 2). Denne valgmetode er mere rimelig over for de mindre partier, mens anvendelsen af den d'Hondtske metode som i regeringsforslaget favoriserer de store partier.

Muligheden for valgforbund vil kun delvis kompensere for anvendelsen af d'Hondts metode, når der som her er tale om valg af et så begrænset antal mandater.

Til nr. 21.

Ligeegyldigt hvordan valgbarhedsbetingelserne fastlægges, vil det være en juridisk og ikke en politisk afgørelse at fastslå, om de valgte opfylder disse betingelser eller ej. Det er særdeles uheldigt at henlægge en sådan afgørelse til et politisk forum, hvis flertal ofte vil være farvet af, om den pågældende afgørelse gavner eller skader hans eller hendes parti.

Reglerne i §§ 27 og 28 forventes af højesteret praktiseret sådan, at et stort antal dommere deltager i sagsbehandlingen, at denne fremskyndes, at alle, der anser sig som parter, får adgang til at udtale sig i sædvanlig procedures form, eventuelt ved en af dem selv valgt talsmand, og at dommene inderholder fyldige begrundelser til vejledning for indenrigsministeriets arbejde ved senere valg.

Til nr. 22.

Ændringsforslaget tjener til i lovsform at fastslå, hvad regeringen selv erkender, jfr. ministerens skriftlige fremsættelse, at der ikke i og med loven om de direkte valg over-